

dette et Punkt, jeg maa tillægge megen Vægt, og dersom den høitærede Minister kan eller vil erklære, at der næste Gang, Rigsdagen træder sammen, fra Regeringens Side vil blive forelagt et Forslag, hvori de Hensyn, hvorfra det foreliggende Forslag er gaaet ud, ere flede Fyldest, saa forandres Sagen ganske; det er imidlertid ikke udtalt af den høitærede Minister, og jeg veed heller ikke, hvorvidt han kan eller vil udtale det, men, saalænge det ikke er skeet, maa jeg stadig fastholde den Mening; at det kun er en Retfærdigheds-, en Villighedshandling, her tales om, og jeg kan derfor ikke Andet end vedblivende anmode det høitærede Thing om at skjænke Forslaget sit Bifald.

Indenrigsministeren: At der ved den Revision, der er bestemt at skulle foretages i hele Stempelpapirsløvgivningen, ogsaa vil blive taget Hensyn til det her omhandlede Punkt, kan jo ikke være nogen Tvivl underkastet, da det er en af de betydeligste Forandringer, hvorom der vil blive Tale. Hvorvidt imidlertid et Udkast til en Stempelpapirsløvs kan blive forelagt paa den førstkommande Rigsdag, kan jeg naturligvis ingentunde paatage mig at svare for.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Anhang A, Sp. 593—94) samt dets Dvergang til tredie Behandling vedtoges med 58 Stemmer mod 6.

Endringsforslag indtrævedes inden næste Dags Middag.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til første Behandling af Forslag til Lov om Dpretelsen af en Lærestol i Homøopathien. (Forslaget findes i Anhang A, Sp. 595—96.)

Safs: Til de saa Ord, hvormed jeg havde den Ære at indbringe det foreliggende Forslag, skal jeg foreløbig kun sige et Par Bemærkninger. Skøndt det kan være mere eller mindre bekendt, hvorvidt denne nye Lægemethode, Homøopathien — jeg kalder den

ny, fordi den her i Landet har været temmelig ubekendt, uagtet den nu er 70 Aar gammel — har fundet Anerkjendelse, er det dog ingentunde tvivlsomt, men tværtimod en historisk Kjendsgjerning, som ikke kan modsiges ved et eller andet mundtligt Referat, der gjælder til Blandsbeck, at der i alle dannede Lande og i alle store Stæder i Europa er oprettet homøopathiske Hospitaller og ansat Docenter i denne Helbredelsesmaade ved de vedkommende Universtiteter. Næst efter at have bemærket dette, skal jeg kun tilføie, at jeg bringer dette Forslag frem for det høitærede Thing i den lidende Mennekeheds Navn. Der er mangfoldige lidende Medmennesker her i Landet, baade i den ene og i den anden Klasse, i den ene og i den anden Stand, og det er vor Ret, som det er vor Pligt, ikke at see hen paa, hvad Stand og Klasse Folk høre til, men at see hen paa at gjøre det muligt for dem at faae den Hjælp, de ønske, og som ikke er til Skade for nogensomhelst Anden. Der er en Mængde lidende Menneker her i Landet, der forgjæves have prøvet de ansatte Læger og deres modsigende, gjennem 10 til 20 Aar forandrede Behandlingsmaader af forskjellige Sygdomme, og som forgjæves søge at blive behandlede efter denne Lægemethode, hvis Ny er naaet til dem. Det er i disse lidende Medmenneskers Navn, og ikke i mit eget — thi hvem jeg har kunnet hjælpe i den Henseende, dem har jeg hjulpet, det er bekendt nok, og det er bekendt nok, hvad jeg har lidt derfor —, at jeg indbringer dette Forslag for det høitærede Thing; jeg gjør det, for at det kan blive muligt, at det lidende Menneke, som efter forgjæves at have prøvet alt Andet, dog, naar han henvender sig til en examineret og autoriseret Læge her i Landet, kan finde om end kun een blandt ti, som kjender denne Lægemethode og kan behandle den Syge derefter, til Trøst, til Dymuntring og — det er idetmindste min Dverbetvisning — til Lindring, om end ikke til Helbredelse, i mange Tilfælde, hvor den sædvanlige Methode ikke kan lindre. Jeg indbringer desuden saavel dette Forslag som den af mig anmeldte Forespørgsel til den høitærede Justitsminister — hvilken jeg her foreløbig maa nævne —,